

bouwval 'Ons Streven'

- rustiek cafeetje langs de Durme, een pied-à-terre? –

hier aan zee zullen we voortaan wonen
en elders komen we voorbij:
glijdend als vrachtboten over
een geliefde rivier, de grote
karekiet aan een overkant

in één lichaam zijn we geboren,
in één huis kan het vertoeven,
met uitzicht op tuin en straat:
meisjes verschuiven, oudere vrouwen,
langs het huisbrede raam, een praalstoet,
een ommegang van villa naar dorp, als
een bougainville kleuren ze deze façade

laten we hier de blauwe regen planten,
het paarse beleven van een ongenoemde
bloem: we hebben beide één lichaam en
velen verklaren het onbewoonbaar want
het herbergt zoveel doden, zoveel afstand

wie in één lichaam de vrede niet vindt,
zoekt haar tevergeefs in meer, zeg op
tijd eens: hier en nu, op deze plek
komt mijn tombe, daar ooit
wil ik zijn uitgestrooid,

in een geliefde rivier, een vijver die
eerder de naam droeg 'turfput',
waar arbeiders pufden onder muggen
en zweet; ooit toch een reiger op de
boeg van een gezonken bootje: dáár

alleen , alleen daar wil ik ten onder
gaan, waar as een bodem vond en rimpelingen
sluiten als een volmaakte mond

Staf De Wilde